

Aigua d'amor

Laura Rovira Masiques

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

« -Aigua, aigua! T'he dit que no vull aigua. No m'has sentit ? Tot el dia m'esteu al damunt. Sembla mentida que no m'entengueu. L'aigua és un líquid tan fastigós que no em puc ni imaginar que em pugui recórrer el cos per dins.»

La Judith havia adquirit un caràcter repulsiu. Abans era una noia dolça, carinyosa. Tenia totes les atencions que calien per a nosaltres... Ni l'Albert ni jo l'havíem pogut moderar. Tot i essent els seus pares ens tractava com uns no-res.

Havia patit, això sí, però no ens mereixíem un tracte tan odiós. Semblava que havia deixat d'estimar-nos. Era com si ens haguessin canviat la nostra filla.

Les visites al psicòleg eren constants, reduïdes ara, és clar, però sense perdre'n el contacte.

Encara no he aconseguit que es prengui les pastilles avui.

“-Judith, et toca la pastilla, filla.

-I me la deus portar amb aigua, és clar. Ets un monstre. Amb el temps que fa i encara no te n'adones. No vull aigua. No puc beure aigua. Maleïda aigua !

-Però filla...

-Calla, deixa'm si et plau.”

És horrible, no sé pas com encara se n'està sortint. D'ençà de la mort de l'Eugeni, tot va canviar. La Judith festejava des de feia uns quants anys amb l'Eugeni. Era un noi de fora del poble però de seguida es va fer amb la gent de per aquí. Es feia estimar. No tenien pressa per a

casar-se perquè eren joves però eren feliços i s'estimaven. S'estimaven molt.

L'Albert, el pare, sempre els deia que anessin amb compte. Ells eren joves i vivien la vida al dia. La Judith feia natació i dic 'feia' perquè naturalment ho va deixar d'ençà de l'accident. Era bona, havia practicat sempre algun esport, però la natació era el que més li agradava. Se sentia lliure, deia ella. Era com alliberar-se del propi cos i surar en una dimensió diferent. Una sensació excepcional. No és que no sàpiga què o com se sentia ella, però una vegada va escriure uns poemes per a un concurs i explicava els seus sentiments amb la que era la seva companya d'esport: l'aigua. La seva companya i, amb el temps, la seva perdició.

“-Baixes a sopar, Judith ?

-No tinc gana.

-He fet sopa. No en vols ?

-No. Menjaré un iogurt.”

No hi havia manera. De debò crec que pensava que es posaria malalta.

L'Albert fa el cor fort, però sé que pateix. La nostra filla encara no està bé i no sabem com fer-ho per a millorar la situació. L'Albert se'n va a dormir aviat. Jo em quedo llegint o veient la televisió al sofà. M'agrada quedar-me sola al menjador de nit, però sovint també pujo a dormir aviat amb l'Albert. A més, a vegades sento la Judith que té malsons i m'agrada anar amb ella a reconfortar-la. Ara ja no són a diari. Al principi tenia malsons constantment. Es despertava suant i cridava perquè es pensava que

s'havia ficat a l'aigua. L'horroritzava la idea de pensar en l'aigua en contacte amb el seu cos. Avui fa una nit molt freda. És tard i suposo que la Judith ja deu dormir.

La veritat és que tots hem patit molt. La mort de l'Eugeni ens va afectar molt a tots. La Judith i ell, cada estiu, marxaven de vacances uns dies a algun lloc. Els agradava viatjar, conèixer llocs nous i explicar-nos, a la tornada, totes les seves anècdotes.

L'estiu passat, però, fou horrible.

La Judith i l'Eugeni van anar a veure dues o tres agències de viatge i finalment es decantaren per anar a unes illes.

Tant els pares de l'Eugeni com nosaltres vam acompanyar-los a l'aeroport. Un munt de gent viatja! Les terminals semblen un lloc de primera necessitat on la gent s'atribola per arribar primers i facturar hores abans.

El comiat va ser ràpid: marxaven deu dies, així que ens veuríem aviat, però en realitat fou més aviat del que pensàvem tots. Segons ens van dir, el vol va ser bo i l'hotel on havien arribat era luxosíssim. Al cap de dos dies ens va trucar la Judith amb una veu esfereïdora. L'Eugeni havia mort. Un terrible accident va desecadenar la tragèdia de la família.

La Judith i l'Eugeni van anar a fer una sortida a mar. Una d'aquelles excursions en les quals pots baixar sota l'aigua i no sé què... L'Eugeni, pobre, no hi volia anar, però la Judith va insistir tant que ell no s'hi va poder negar. Ella estava entusiasmada i volia experimentar sensacions noves amb la seva maleïda companya: l'aigua. L'Eugeni no n'era cap expert en aquests esports

novedosos, però es veu que els monitors ho controlen tot, gairebé sempre. Sembla ser que una errada en les ampolles d'oxigen o no sé quins tubs... bé, jo no hi entenc, van ser la causa de l'accident. El cert és que quan tots eren a dalt, la Judith va cridar per avisar que no veia l'Eugeni a la superfície. Algú, cridant, va alertar que estava surant uns metres més enllà sense les ampolles, ni tubs, ni què sé jo.

La desaparició va omplir aquella petita embarcació enmig d'aquella quantitat d'aigua immensa. Tothom, estorat, esperava alguna reacció, però l'Eugeni era mort. La Judith, presa per una crisi nerviosa, es culpava d'haver portat l'Eugeni a endinsar-se a l'aigua.

Passat el mal tràngol de la paperassa pertinent, la parella va abandonar les illes. A la tornada a casa vam enterrar l'Eugeni. Ell volia ser incinerat i llençat al mar. Quina ironia!. Sempre havia dit que ho volia fer per la Judith, perquè deia que aleshores l'aigua també seria l'Eugeni i ella seria feliç si ell faltava.

Aquell dia fou horrible. La Judith no podia suportar la idea que l'Eugeni, el seu Eugeni, fos llençat a l'aigua, la mateixa que li havia pres a ella.

Les setmanes posteriors, casa nostra es va convertir en un temple de silenci trencat per plors. La Judith no reaccionava. No menjava, ni dormia, ni es dutxava, ni volia beure aigua!

Vam haver de dur-la al psicòleg, és clar, però es resistia. No suportava la idea d'haver perdut a l'Eugeni.

La vam animar i la vam convèncer que havia de reposar-se una mica i intentar afrontar la situació. L'Eugeni no

tornaria, però ella havia de seguir vivint. Deia que se sentia buida, que una part d'ella també s'havia quedat en aquella aigua immensa i blava. En aquella aigua on ara vivia l'Eugeni.

No volia sentir parlar de l'aigua; ni de la natació, ni de la platja, ni tan sols beure aigua. S'havia convertit en una fòbia, gairebé. Sentia odi vers el què havia estat una de les seves passions.

Ara ja fa set mesos de la mort de l'Eugeni i la Judith està més bé. Ella segueix pensant el mateix i no oblida el què va passar, és clar, però jo la veig millor. El cap de setmana passat vam portar la Judith a passejar. Ella mateixa es va oferir per venir amb nosaltres. Té estones de tot, pobreta. Diu que l'aigua li produeix una sensació estranya, ara: per una banda sent una repulsió enorme, però per l'altra comença a admirar-la com una part de l'Eugeni. Els seus pares han vingut a dinar algun dia a casa. Ells van quedar destrossats, també. Només tenien un fill.

Poc a poc hem anat animant-nos els uns als altres.

Fa poc vaig trobar uns papers de la Judith a la cuina. Suposo que li van caure. Era part d'una mena de diari. Jo el vaig llegir. Explicava que l'amor li havia marxat amb l'aigua. L'amor s'havia endinsat en la profunditat del mar i s'hi havia quedat. Ni les onades, ni l'escuma podrien retornar-li l'Eugeni...

Espero que se'n surti d'aquest pou... »

...

Avui m'han trucat de l'hospital. Estava llegint aquestes

pàgines que vaig escriure quan va morir l'Eugeni. Pobre. De sobte, la trucada m'ha sobresaltat. Quan vaig escriure això, estava preocupada per la Judith i, la veritat, és que no pensava que es refés del tot.

Ara encara se'n recorda de l'Eugeni, és clar, però és part del seu passat. Part de l'aigua

Un parell d'anys després de la mort de l'Eugeni, la Judith va conèixer l'Alfons: un noi molt amable, simpàtic i treballador. Amb poc temps es van comprar un pis i es van casar. No volien esperar.

Els pares de l'Eugeni se'n van alegrar per la Judith.

El casament va ser molt bonic i emotiu.

Viuen a prop de casa i els tenim aquí molt sovint. A mi m'agrada saber que els tinc a prop. Els pares de l'Alfons són de Lleida i no poden veure's tan contínuament.

Fa nou mesos, ens van reunir a tots i ens van anunciar que esperaven un fill. Quina il·lusió! Un nét! El primer! En Marc encara és jove, i crec que encara trigarà a imitar la seva germana!

Quan he sentit el telèfon ja he sospitat que la nena ja venia. La Judith sempre ha estat molt puntual amb tot. Sembla que amb el part també!

La veu de l'Alfons, per telèfon, semblava nerviosa.

He trucat a l'Albert que era a la feina i m'ha recollit per a marxar a l'hospital. Quina cara deurà tenir? Pensava jo, durant el trajecte.

Quan hem arribat, els pares de l'Alfons també hi eren. Eren aquí des de feia uns dies. Havien baixat abans

perquè ja s'imaginaven que la cosa era a prop!

Hem hagut d'esperar unes hores, però tot ha anat bé. L'Alfons ha assistit al part. Quan hem arribat a l'habitació la Judith estava cansada però se la veia feliç. L'habitació tenia unes vistes esplèndides. Entrava una llum encisadora. Els llençols blancs il·luminaven la cara de la mare amb la nena als braços. Van venir a buscar la nena perquè la Judith descansés. En un parell de dies marxarien cap a casa. L'Alfons es va quedar amb ella. Tots nosaltres vam marxar. Es feia massa tard i demà seria un altre dia.

Quan hem arribat a casa he preparat el sopar i hem celebrat l'arribada del nostre primer nét, bé néta. En Marc ha marxat amb els amics, així que ens hem quedat sols.

Ens hem imaginat com serà la nena. De petits tots semblen iguals !

-Que bonica és la nena, oi Pilar ?

-Sí, Albert.

Hem anat al dormitori a dormir i abans d'adormir-se l'Albert m'ha dit:

-M'agrada el nom que li han posat.

-A mi també. És un nom preciós : MAR.